

Furtuna

Stefan Doroftei-Doimaneanu

Izvoare țâșnesc din pântecul pietrei
Se-aleargă demente pe panta tăcerii,
Mă sprijin de stele prin ochiul ferestrei
Iar gândul se-așează în fanta uitării.

Clipite se scurg pe obraji-mi de stâncă
Săpând noi adâncuri în ochi și pe față,
Prin gene tăioase, lumina-mi-aruncă
Furtuna și gerul ce stihu-mi îngheață .

Troiene, de-a valma depuse de viscol,
Respiră urgie de prin gânduri turbate,
În furia-mi oarbă sunt mut și ridicol
Iar plânsul din stele în chinuri se zbate.

N-am unde m-ascunde de propria-mi viață...
Trecutul și timpul se amestecă-n vânturi,
Fulgii dansează pe frizura-mi lăiață,
Furtuna se aprinde în alte avânturi.

Cununi de zăpadă-mpletite de iaduri
Zdrobesc așteptarea revenirii din eu,
Iluzii meschine se adună prin vaduri
Zburând printre fulgii rătăciți în eseu.

Mă ade cuvântul dezvelit de îngheț,
Mă arde tăcerea prea plină de larmă,
Verbu-mi se desfată printre foi cu dispreț
Și nimeni în mine nu poate s-adoarmă.

30.03.2018